

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **J. S.**, zast. JUDr. Josefem Cholastou, advokátem, se sídlem Hlavní náměstí 46/14, Krnov, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2014, č. j. 58 A 34/2011 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 4. 2011, sp. zn. VŽ/11643/2011/Hav, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Krnov, Komise k projednávání přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 2. 2011, č. j. Mukrn/201057785/SP/PR/Bu, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustila úmyslným narušením občanského soužití drobným ublížením na zdraví. Žalobkyně dne 17. 8. 2010 kolem 23:00 hodin uchopila rukou na veřejném chodníku za plotem domu T. 40, K., D. M. v oblasti bicepsu pravé ruky, druhou rukou do něj strčila a tímto jednáním mu způsobila hematoma na pravé paži. Za toto přestupkové jednání

žalobkyni byla uložena podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona pokuta ve výši 300 Kč a podle ustanovení § 79 odst. 1 přestupkového zákona jí byla dále uložena povinnost uhradit státu náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný vytknul správnímu orgánu prvního stupně porušení ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, když o ústním projednání přestupku zpravil toliko právního zástupce žalobkyně a žalobkyni samotnou k jednání nepředvolal; tato vada byla ale později zhojena přítomností žalobkyně při ústním projednání přestupku. Ústní jednání se konalo dne 10. 1. 2011, v době, kdy žalobkyně, narozená dne X, byla již zletilá. Žalovaný proto nedospěl k závěru, že měl správní orgán prvního stupně vést řízení podle ustanovení § 74 odst. 2 přestupkového zákona. Správní orgán prvního stupně postupoval správně, když žalované uložil sankci v souladu s § 19 odst. 3 přestupkového zákona, ale zároveň o ústním jednání nevyrozuměl zákonné zástupce žalobkyně a orgán sociálně-právní ochrany dětí.

[2] Žalobkyně podala dne 10. 6. 2011 žalobu proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ostravě, ve které namítala porušení § 74 odst. 2 přestupkového zákona. V žalobě napadala skutečnost, že jí nebyla poskytnuta zvláštní péče určená mladistvým v přestupkovém řízení podle ustanovení § 19 odst. 1 ve spojení s § 74 odst. 2 přestupkového zákona, když správní orgán prvního stupně v rozporu se zákonem nevyrozuměl příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí a ani zákonné zástupce žalobkyně – její rodiče. Napadené procesní pochybení vyplynulo z nesprávné interpretace ustanovení § 74 odst. 2 přestupkového zákona, protože žalovaný nevycházel z obsahu legislativní zkratky (definovaného pojmu) „*mladistvý*“ v § 19 odst. 1 přestupkového zákona při výkladu shodného pojmu v § 74 odst. 2 přestupkového zákona. Při správné interpretaci ustanovení § 74 odst. 2 přestupkového zákona měla být totiž žalobkyně v době projednávání přestupku i přes dovršení 18 let považována za mladistvou. Stěžovatelka dále uvedla, že opačný výklad by umožňoval správní orgánům posečkat s projednáním přestupku na dobu dovršení zletilosti přestupcem, aby mohly přestupek projednat bez přítomnosti zákonných zástupců a orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Odepření zvláštní ochrany určené mladistvým mělo významný vliv na postavení žalobkyně v přestupkovém řízení, a řízení tak správní orgány zatížily neodstranitelnou procesní vadou. Žalobkyně proto krajskému soudu navrhla, aby z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 26. 3. 2014, č. j. 58 A 34/2011 - 34, podanou žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění krajský soud uvedl, že ustanovení § 74 odst. 2 přestupkového zákona nelze vykládat dogmaticky tak, aby při dovršení zletilosti žalobkyně musel být i nadále o ústních přestupkových jednáních informován zákonný zástupce nebo orgán sociálně-právní ochrany dětí. Dovršením 18 let věku zaniklo zákonné zastoupení žalobkyně, a proto nemohl být předvolán její zákonný zástupce; stejný závěr platil i pro orgán sociálně-právní ochrany dětí, který by svou činností nemohl zásadním způsobem přispět v řízení proti žalobkyni, tehdy již starší 18 let. Krajský soud dále uvedl, že nařídil jednání na den 26. 3. 2014, protože žalobkyně nesouhlasila s postupem podle ustanovení § 51 zákona č. 150/2004 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve znění pozdějších předpisů. K jednání se dostavil toliko zástupce žalobkyně a zástupce žalovaného. Žalobkyni bylo předvolání k jednání marně doručováno do vlastních rukou. Dne 11. 3. 2014 byla zásilka

pokračování

uložena a žalobkyni zanechána výzva. Následně dne 26. 3. 2014 byla zásilka krajskému soudu vrácena s poznámkou, že zásilku nebylo možné po uplynutí 10 dnů vložit do schránky. Přestože krajský soud nevyvěsil sdělení o uložení zásilky v souladu s § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve znění pozdějších předpisů, a lhůta ode dne doručení zásilky do nařízení jednání byla v rozporu s § 49 odst. 1 s. ř. s. kratší než 10 dní, krajský soud považoval zásilku za doručenou ke dni 21. 3. 2014 a podmínky k provedení jednání měl za splněné. Krajský soud totiž vycházel ze skutečnosti, že právního zástupce žalobkyně předvolal přípisem – vzor 028, který obsahuje poučení o tom, že předvolání platí i pro zastupovaného účastníka. Předvolání bylo zástupci žalobkyně doručeno do datové schránky dne 7. 3. 2014, a proto byla dodržena dostatečná lhůta k přípravě na nařízené jednání.

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) dne 14. 4. 2014 u zdejšího soudu kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nesplnění podmínek řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Celé správní řízení v obou instancích trpělo neodstranitelnou procesní vadou, protože správní orgány obou stupňů a krajský soud nesprávně kvalifikovaly pojem „mladistvý“ ve smyslu přestupkového zákona. Stěžovatelka spáchala přestupek v době, kdy ještě nebyla zletilá; přestupek takové osoby má být posuzován podle ustanovení § 19 odst. 2 přestupkového zákona (zjevně byl myšlen § 19 odst. 1 jmenovaného zákona; poznámka zdejšího soudu). Správní orgány a krajský soud pak nesprávně vyložily pojem „mladistvý“ v § 74 odst. 2 přestupkového zákona rozdílně od § 19 odst. 1, a proto nevyrozuměly subjekty uvedené v daném ustanovení. Tento závěr stěžovatelka ale považuje za nesprávný a tedy nezákonný, protože podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí (dále jen „zákon o ochraně dětí“), ve znění pozdějších předpisů, se sociálně-právní ochrana poskytuje nezletilým svéprávným dětem v taxativně vymezeném rozsahu s plným respektem k vůli dítěte. Stěžovatelka pak dovozuje, že její případ je subsumovatelný pod ustanovení § 32 odst. 4 citovaného zákona, které předpokládá účast sociálního pracovníka v přestupkovém řízení proti mladistvému. Krajský soud proto nerespektoval práva žalobkyně podle ustanovení přestupkového zákona a zákona o ochraně dětí, protože mělo být po dobu přestupkového řízení na stěžovatelku nahlíženo jako na mladistvou. Stěžovatelka neměla navíc možnost uplatnit svou vůli podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o ochraně dětí, protože její matka se nemohla účastnit projednání přestupku z důvodu nevěřejnosti přestupkového řízení. Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že nebyla řádně předvolána krajským soudem k jednání nařízenému na den 26. 3. 2014. Právní zástupce stěžovatelky se nedomnívá, že bylo jeho povinností informovat žalobkyni o době konání jednání soudu. Krajský soud měl správně jednání odročit a znovu se pokusit doručit předvolání stěžovatelce. Zmíněné poučení o předvolání bylo navíc podle ustanovení § 49 odst. 1 o. s. ř. a nikoli podle s. ř. s., který neobsahuje ustanovení o tom, že by mělo být doručováno jen zástupci účastníka řízení, pokud ho účastník řízení má. Právní zástupce stěžovatelky pak z povahy přestupkového řízení dovozuje, že by v něm mělo být doručováno podle trestních předpisů. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby zdejší soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ze dne 2. 5. 2014 ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka shodně s předcházející žalobou napadá nesprávné posouzení otázky vedení přestupkového

řízení proti mladistvému. Žalovaný je toho názoru, že hmotněprávní posouzení osoby mladistvé podle ustanovení § 19 přestupkového zákona je spojeno s okamžikem spáchání přestupku. Aplikace ustanovení § 74 odst. 2 přestupkového zákona se pak týká věku v době vedení řízení. Jinými slovy hmotněprávní otázky se řídí statutem obviněného v době spáchání přestupku, procesní otázky však stavem v době projednání přestupku. Stěžovatelkou uvedené ustanovení § 2 zákona o ochraně dětí nemůže mít na uvedený závěr vliv, protože do zákona bylo vtěleno až novelou v souvislosti s rekodifikací soukromého práva účinnou od 1. 1. 2014, a navíc se týká pouze nezletilých dětí, které nabyly plné svéprávnosti před dovršením 18 let věku emancipací. Stěžovatelka neuvádí, jakým způsobem by se mělo nevyrozumění zákonného zástupce, kterého již neměla, či orgánu sociálně-právní ochrany dětí projevit na spravedlivém projednání přestupku; žalobkyně byla také od počátku řízení zastoupena právním zástupcem. Žalovaný dále uvádí, že stěžovatelka poprvé uplatnila námitku nepřipuštění matky k jednání o přestupku až v kasační stížnosti a odmítnutí účasti matky na projednání přestupku nevyplývá ze spisové dokumentace. K poslední kasační námitce pak žalovaný předepisuje, že právní zástupce stěžovatelky byl s okolnostmi předvolání srozuměn a na otázku, zdali souhlasí s projednáním věci bez přítomnosti stěžovatelky při jednání 26. 3. 2014, ničeho nenamítal a další jednání navrhnul. Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby zdejší soud kasační stížnost zamítnul.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění, a neshledal vady napadeného rozsudku, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitky stěžovatelky týkající se porušení procesních ustanovení na ochranu mladistvých v průběhu přestupkového řízení a dospěl k závěru, že nejsou důvodné.

[9] Podle § 74 odst. 2 přestupkového zákona *„je-li obviněným z přestupku mladistvý, vyrozumí správní orgán o nařízeném ústním jednání též zákonného zástupce mladistvého a orgán vykonávající sociálně-právní ochranu dětí; jim se také rozhodnutí o přestupku oznamuje.“*

[10] Nesprávný je názor stěžovatelky, že o ústním jednání před správním orgánem prvního stupně, které se konalo dne 10. 1. 2011, tj. v době, kdy stěžovatelka narozená dne X byla již zletilá, měla být vyrozuměna její matka jakožto její zákonný zástupce. Jakmile totiž dosáhne mladistvý zletilosti, se kterou je spojeno nabytí plné svéprávnosti (srovnej § 8 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a § 30 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen nový občanský zákoník), zaniká

pokračování

pravidelně zákonné zastoupení (srovnej § 36 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, a § 892 odst. 1 nového občanského zákoníku), protože s dovršením 18 let věku přiznává právní řád fyzické osobě plnou způsobilost k právnímu jednání, včetně vystupování v řízeních před orgány veřejné správy. Okamžikem dovršení 18 let proto mladistvý již nemá zákonné zástupce, kteří by museli být ve smyslu § 74 odst. 2 přestupkového zákona vyrozuměni o nařízeném ústním jednání, respektive kterým by mělo být doručováno rozhodnutí o přestupku. Pokud pak stěžovatelka chtěla být v řízení zastoupena svojí matkou, bylo na jejím uvážení, zdali využije institutu zastoupení na základě plné moci (§ 33 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů).

[11] Na podporu tohoto závěru lze citovat rovněž ustálenou judikaturu trestních soudů vztahující se k ustanovení § 34 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), respektive § 43 zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže), které obsahují analogickou právní úpravu oprávnění zákonných zástupců obviněného, jako je obsažena v § 74 odst. 2 přestupkového zákona. V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 1968, sp. zn. 1 Tz 9/68, č. Rt 51/1968, se k tomu uvádí, že tato procesní oprávnění přísluší rodičům mladistvého obviněného, který dosud nedosáhl 18 let věku. Stejný závěr vyplývá i z publikované komentářové literatury (srov. Šámal, P., Válková, H., Sotolář, A., Hrušáková, M., Šámalová: *Zákon o soudnictví ve věcech mládeže*, 3. vydání. Praha: 2011, s. 405).

[12] Nedůvodná je i námitka stěžovatelky, že o ústním jednání v její přestupkové věci měl být vyrozuměn orgán sociálně-právní ochrany dětí podle § 74 odst. 2 přestupkového zákona. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že gramatický výklad by mohl nasvědčovat tomu, že povinnost vyrozumět orgán sociálně-právní ochrany dětí se vztahuje i na mladistvé, kteří v době spáchání přestupku byli starší 15 let, avšak nedovršili dosud 18 let (ve smyslu legislativní zkratky obsažené v § 19 odst. 1 přestupkového zákona), a to i přesto, že v době projednávání přestupku již byli zletilí. Jak ale vyplývá z ustálené judikatury vysokých soudů, jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení k aplikované právní normě (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Ke zjištění správného významu vykládaného předpisu je třeba zohlednit i další výkladové metody, zejména pak výklad teleologický. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že účelem vykládaného ustanovení § 74 odst. 2 přestupkového zákona je jednak ochrana nezletilých obviněných, kteří vzhledem k nedostatku zkušeností a celkové nevyzrálosti nemusí být schopni bránit svá práva v řízení před správními orgány, jednak i zajištění informovanosti orgánů sociálně-právní ochrany o společensky závadném jednání nezletilých za účelem případného přijetí příslušných opatření dle zákona ochrany dětí. Žádný z těchto účelů nemůže být naplněn v případě projednávání přestupků obviněných, kteří sice naplňují definiční znaky mladistvého ve smyslu § 19 odst. 1 přestupkového zákona, avšak v době projednávání přestupku již dosáhli zletilosti. Správný je proto výklad, který takovýmto mladistvým zachovává hmotněprávní zvýhodnění obsažené např. v § 19 odst. 2 až 4 (zejména mírnější sankce), avšak vylučuje aplikaci procesních pravidel přiznávajících zvláštní oprávnění mj. orgánu sociálně-právní ochrany dětí.

[13] Tento závěr nezpochybňuje ani stěžovatelkou uváděné ustanovení § 2 odst. 1 zákona o ochraně dětí, jež vymezuje činnost orgánu sociálně-právní ochrany dětí v případě nezletilých svéprávných mladistvých, tj. mladistvých, kteří nabyli plnou svéprávnost, ale nedosáhli ještě zletilosti – 18 let věku. Stěžovatelka oproti tomuto případu byla v době projednávání přestupku svéprávná i zletilá, a proto by neměla účast orgánu sociálně-právní ochrany dětí v řízení zákonný podklad v ustanovení § 32 odst. 4 písm. b) zákona o ochraně dětí. Tato ustanovení zákona o ochraně dětí navíc nejsou na projednávanou věc aplikovatelná, neboť nabyla účinnosti až od 1. 1. 2014 (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

[14] Stejný názor zastává i komentář k přestupkovému zákonu, podle něhož „[...] je-li obviněným z přestupku mladistvý (tedy ve věku 15 až 18 let), vyrozumí správní orgán o nařízeném ústním jednání též zákonného zástupce mladistvého (což jsou zpravidla jeho rodiče) a orgán vykonávající sociálně-právní ochranu dětí. [...] Je však třeba dodat, že otázku zastoupení určité osoby zákonným zástupcem nebo orgánem sociálně-právní ochrany je nutno posuzovat k době projednání přestupku. Hmotněprávní otázky se řídí statutem obviněného v době spáchání přestupku (§ 19 PřesZ je zde vázán na dobu spáchání přestupku), procesní otázky však stavem v době projednání přestupku. Okamžikem nabytí zletilosti totiž ztrácí osoba svého zákonného zástupce, a ten by se proto k ústnímu jednání již nepředvolával“ (Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 399-400). Ke shodnému názoru dospívá i další publikovaná odborná literatura (Peřinová, E.: *Správněprávní trestání mladistvých v režimu přestupkového zákona*, in: *Správní právo* č. 4/2011, str. 209). Nejvyšší správní soud si je přitom vědom toho, že v trestním řízení vedeném proti mladistvému, orgánu sociálně-právní ochrany právo participace na řízení přísluší až do dovršení 19 let obviněného (srov. § 73 odst. 2 zákona o soudnictví ve věcech mládeže). Zde ovšem toto oprávnění je orgánu sociálně-právní ochrany výslovně přiznáno i pro období po dovršení zletilosti obviněným. Navíc tento předpis zjevně zohledňuje to, že trestní stíhání může mít pro mladistvého zásadní následky (s následky přestupkového řízení nesrovnatelné), pro něž je namíste zvýšená ochrana mladistvého až do dovršení jeho 19 let.

[15] Správní orgán prvního stupně v souladu s touto doktrínou posuzoval spáchaný přestupek podle ustanovení § 19 přestupkového zákona, které vymezuje zvláštní hmotněprávní úpravu trestání mladistvých za přestupky. Jelikož ale v době nařízeného jednání byla stěžovatelka již zletilá, správní orgán prvního stupně správně nezohlednil zvláštní procesněprávní ustanovení § 74 odst. 2 přestupkového zákona.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval i námitkou vady řízení před krajským soudem spočívající v porušení § 49 odst. 1 s. ř. s., tedy nedodržení 10 denní lhůty pro přípravu k jednání u stěžovatelky.

[17] Podle čl. 38 odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod „[k]aždý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům“.

[18] Podle § 49 odst. 1 s. ř. s., ve znění pozdějších předpisů, „[k] projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli čas k přípravě přiměřené povaze věci, alespoň však 10 dnů; kratší čas k přípravě lze stanovit v řízeních, v

pokračování

nichž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny. O jednání vyrozumí osoby zúčastněné na řízení“.

[19] Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. „*[n]estanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení“.*

[20] Podle § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve znění pozdějších předpisů, „*[n]evyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu“.*

[21] Při posuzování případu vycházel zdejší soud z následujících podstatných skutečností, které zjistil ze spisu krajského soudu:

[22] Referátem ze dne 7. 3. 2014 dostala kancelář pokyn k zaslání předvolání k jednání nařízenému na den 26. 3. 2014 v 13:00 hodin. Žalobkyni mělo být zasláno prostřednictvím datové schránky, resp. do vlastních rukou předvolání vzor č. 14, právnímu zástupci žalobkyně mělo být zasláno prostřednictvím datové schránky předvolání vzor č. 28 a žalovanému mělo být zasláno prostřednictvím datové schránky předvolání vzor č. 14.

[23] Podle doručenek založených ve spisu bylo předvolání k uvedenému jednání doručeno právnímu zástupci žalobkyně a žalovanému shodně dne 7. 3. 2014. Výpisem o provedení kontroly datové schránky ze dne 7. 3. 2014 bylo zjištěno, že žalobkyně nemá datovou schránku.

[24] Krajský soud odeslal žalobkyni doporučeně do vlastních rukou dne 7. 3. 2014 předvolání k uvedenému jednání. Žalobkyně nebyla zastižena a zásilka byla uložena na poště k vyzvednutí dne 11. 3. 2014. Protože zásilku nebylo možné po uplynutí 10 dnů vložit do schránky z důvodu její neexistence, byla zásilka krajskému soudu navrácena dne 25. 3. 2014.

[25] Z protokolu z jednání ze dne 26. 3. 2014 vyplynulo, že se jednání zúčastnil zástupce žalované a právní zástupce žalobkyně; žalobkyně se nedostavila. Krajský soud věc projednal v nepřítomnosti žalobkyně. Právní zástupce žalobkyně neznal důvod její neúčasti. Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že předvolání k jednání, nařízené na den 26. 3. 2014 v 13:00 hodin, doručil krajský soud úspěšně pouze právnímu zástupci stěžovatelky a žalovanému. Stěžovatelce bylo předvolání doručeno fikcí k 21. 3. 2014. Krajský soud tedy neposkytl stěžovatelce zákonnou lhůtu k přípravě na jednání v minimální délce 10 dní (§ 49 odst. 1 s. ř. s.). Tímto postupem krajský soud zatížil řízení procesní vadou.

[26] Nejvyšší správní soud se však zabýval dále tím, zda s přihlédnutím k okolnostem daného případu tato vada řízení před soudem mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. na konci] a došel k závěru, že nikoli.

K tomu Nejvyšší správní soud vedou následující úvahy. Jediná námitka, kterou žalobkyně v žalobě uplatnila, se týkala porušení § 74 odst. 2 přestupkového zákona. V této souvislosti lze uvést, že se jedná výlučně o posouzení právní otázky, zda v případě stěžovatelky jakožto mladistvé, která v době projednávání přestupku dosáhla zletilosti, měli být o ústním jednání vyrozuměni její zákonní zástupci, respektive orgán sociálně-právní ochrany dětí. Stěžovatelka svou argumentaci k této otázce soudu předestřela v žalobě i při soudním jednání prostřednictvím svého zástupce, který byl k jednání řádně a včas předvolán, následně s právním hodnocením této otázky krajským soudem polemizovala v kasační stížnosti. Tato jediná žalobní námitka byla shledána nedůvodnou jak krajským soudem, tak i Nejvyšším správním soudem. Při jednání před krajským soudem nebylo prováděno žádné dokazování ani zde nezazněly žádné nové argumenty či skutečnosti, k nimž by se stěžovatelka nemohla vyjádřit. Ačkoli tedy namítané procesní pochybení spočívající v nedodržení zákonné lhůty pro přípravu k soudnímu jednání představuje zpravidla podstatnou vadu řízení, v nyní projednávané věci dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že není myslitelné, že by krajský soud mohl o žalobě rozhodnout jinak, pokud by žalobkyni bylo předvolání k jednání doručeno (ať již fikcí nebo reálně) tak, aby zákonná desetidenní lhůta pro přípravu byla zachována. Proto by zrušení napadeného rozsudku bylo pouhým projevem formalismu, který by vedl pouze k novému rozsudku krajského soudu se stejným obsahem a znamenal by pouze nežádoucí a neúčelný ping-pong mezi soudními orgány (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 228/06 ze dne 11. 3. 2008).

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že námitky uplatněné stěžovatelkou jsou nedůvodné a kasační stížnost zamítl. (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve shodě s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka procesně úspěšná nebyla, žalovanému pak náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu